

Arrest

nr. 168 735 van 30 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DESMADRYL en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 07.05.2015 werd ingediend door:

*Naam: B(...), S(...)
Nationaliteit: Nederland*

*geboorteplaats: (...)
identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

Geboortedatum: (...)

verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 07.05.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een verklaring van UWV i.v.m. WAZ-uitkering en een bewijs van ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40 §4, 1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en het aantal personen ten laste).

Betrokkene ontvangt een WAZ-uitkering, een arbeidsongeschiktheidsuitkering voor zelfstandigen, van uitbetalingsinstantie UWV in Nederland. Op de verklaring van UWV i.v.m. die uitkering staat echter enkel een brutobedrag vermeld en bovendien werd deze brief verstuurd naar een adres in Rotterdam, Nederland. Men is, als uitkeringsgerechtigde in Nederland, altijd verplicht om wijzigingen in de persoonlijke situatie door te geven aan UWV gezien dit invloed kan hebben op de uitkering alsook op het bedrag van de uitkering. Wanneer men dus verhuist naar het buitenland, is men ook verplicht om dit tijdig door te geven aan de uitbetalingsinstantie. Wijzigingen in de persoonlijke situatie kunnen immers invloed hebben op de uitkering. Er wordt dan ook, indien nodig, voor vertrek, een medisch onderzoek uitgevoerd.

Betrokkene is zijn verplichtingen ten opzichte van UWV kennelijk niet nagekomen of levert hier alleszins geen bewijs van in het dossier. Nergens in het dossier wordt melding gemaakt van het doorgeven van de verhuis naar België, van een nettobedrag van de uitkering (na verhuis naar België) en van het feit dat betrokkene zich in regel heeft gesteld met de uitbetalingsinstantie in Nederland. Hierdoor kan er niet gesteld worden dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk waardoor het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan worden toegekend.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 07.05.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel stelt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf, op grond van de volgende argumentatie:.

“10.

Verzoeker is een burger van de Unie en behoort tot een categorie van bevoorrechte vreemdelingen. Dat verzoeker een burger is van de Unie, wordt niet betwist door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Opdat men burger van de Unie zou zijn in de zin van art. 40 e.v. van de Vreemdelingenwet is de belangrijkste voorwaarde dat men onderdaan is van een EU-lidstaat. In de aanvraag voor een verklaring van inschrijving dd. 7 mei 2015 werd vastgesteld dat verzoeker een Nederlands paspoort heeft met nr. (...) dat geldig is van 10 februari 2015 tot 10 februari 2025 (stuk 2).

De Nederlandse nationaliteit wordt overigens expliciet erkend door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in diens beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (stuk 1).

11.

Art. 40 §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet stelt dat iedere burger van de Unie (lees: de verzoeker) het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij aan twee voorwaarden voldoet, nl.

- Hij moet de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervullen (het beschikken over een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of het op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat hij het vrij recht van vrij verkeer en verblijf geniet). Dit is in casu het geval en werd ook uitdrukkelijk erkend in de aanvraag voor een verklaring van inschrijving (stuk 9; cf. supra nummer 10).

- Hij moet voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Art. 40 §4, 2de lid Vreemdelingenwet stelt dat de voormelde voldoende bestaansmiddelen minstens moeten gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Bij de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie (lees: de verzoeker), waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen (art. 40, §4, 3de lid Vreemdelingenwet). Dit wordt verder uitgediept in art. 50 §2, 4° van het Uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet. De burger van de Unie bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet moet het bewijs leveren van:

- Voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering worden in aanmerking genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen.

- Het aangesloten zijn bij een ziektekostenverzekering.

Om nu concreet te bepalen of men al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat je ten laste valt van de Belgische sociale bijstand, kan men niet enkel kijken naar een referentiebedrag. Dit is op grond van het Unierecht (Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden) verboden, aangezien lidstaten rekening moet houden met de persoonlijke omstandigheden van de Unieburger.

Wat wel vaststaat is dat de Staatssecretaris in geen geval een bedrag van bestaansmiddelen mag eisen dat hoger ligt dan de tarieven van het leefloon. Zodra verzoeker aldus over een inkomen beschikt dat hoger ligt dan de tarieven van het leefloon, kan men niet ten laste vallen van de sociale bijstand.

12.

Aangezien verzoeker alleenstaand is, dienen we het leefloon ex art. 14, 2° van de Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie in aanmerking te nemen. Het geïndexeerde bedrag van het leefloon voor een alleenstaande is 10.004,54 EUR op jaarbasis en 833,71 EUR op maandbasis op datum van 1 september 2015 (zie: <http://www.mi-is.be/be-nl/ocmw/equivalent-leefloon>).

Verzoeker beschikt over een vast, maandelijks inkomen van 1.135,35 EUR (excl. vakantiegeld) (stuk 6). Dit komt voort uit een arbeidsongeschiktheidsuitkering (WAZ-uitkering) uit Nederland. De herkomst van de inkomsten is echter niet van belang. Wel de aard en de regelmaat ervan.

Dit bedrag overtreft ruimschoots het voormelde bedrag van het leefloon voor een alleenstaande van 833,71 EUR. Dit is een onomstootbaar gegeven.

De Staatssecretaris betwist dit in zijn beslissing dd. 6 november (stuk 1).

Op de verklaring van het UWV i.v.m. die uitkering (stuk 5) zou immers slechts een brutobedrag vermeld staan. Dit is inderdaad het geval. Het netto-bedrag werd echter niet uitgedrukt op de betreffende verklaring, omwille van de eenvoudige reden dat bij een WAZ-uitkering het werkelijk uitgekeerde netto-bedrag gelijk is aan het bruto-bedrag. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kon dan ook redelijkerwijze niet verwachten dat verzoeker een ander bewijs zou voorleggen. Het was dan ook onmogelijk voor verzoeker een ander document voor te leggen op dat moment, gelet op het feit dat beide bedragen gelijk zijn. Met betrekking tot de verklaring van het UWV i.v.m. de arbeidsongeschiktheidsuitkering werden overigens door de burgemeester van (...) of zijn gemachtigde geen enkele bijkomende vraag gesteld. Desgevallend had verzoeker uiteraard het UWV verzocht een bewijs van een netto-bedrag over te maken. Klaarblijkelijk was het echter wel duidelijk voor de burgemeester van Asse of zijn gemachtigde dat het bruto-bedrag van de WAZ-uitkering gelijk is aan het netto uitgekeerde bedrag.

Dat het bruto-bedrag van de uitkering gelijk is aan het netto-bedrag wordt bevestigd in de brief dd. 17 juli 2015 die verzoeker ontving van de uitbetalingsinstelling UWV met betrekking tot de wijziging van de hoogte van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering (stuk 6). In deze brief staat letterlijk:

“(…)Op deze specificatie ziet u de samenstelling van het nieuwe maandbedrag:

Bruto maanduitkering: € 1.135,35

Netto maanduitkering: € 1.135,35

Het nettobedrag wordt overgemaakt op IBAN-rekeningnummer BE05 3631 4821 9575. (…)”

Er kan dan ook geen twijfel over bestaan dat de hoogte van de bestaansmiddelen die verzoeker maandelijks ontvangt hoger zijn dan het bedrag van het leefloon voor een alleenstaande op maandbasis.

Het Uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet bevestigt overigens dat, zoals hierboven weergegeven, voor de bestaansmiddelen tevens arbeidsongeschiktheidsuitkeringen in aanmerking worden genomen.

13.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie betwist eveneens de regelmaat van de bestaansmiddelen van verzoeker. Hij doet dit op grond van het feit dat de verklaring van de UWV (stuk 5) werd verzonden naar een adres in ROTTERDAM (Nederland).

Gelet op het feit dat men als uitkeringsgerechtigde in Nederland, gaat de Staatssecretaris verder, altijd verplicht is om wijzigingen in de persoonlijke situatie door te geven aan UWV gelet op het feit dat dit invloed zou kunnen hebben op de uitkering en het bedrag van de uitkering. Volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, is men dan ook verplicht tijdig een verhuis naar het buitenland door te geven aan de uitbetalingsinstantie UWV.

Volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is verzoeker dan ook kennelijk zijn verplichtingen ten opzichte van UWV niet nagekomen, noch levert hij hier bewijs van.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft zich bij zijn beoordeling van zijn beslissing tot weigering uitsluitend gebaseerd op de verklaring van de UWV dd. 15 april 2015.

Gelet op de datum van deze verklaring, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie echter een zeer belangrijk element over het hoofd gezien. Verzoeker woonde immers nog op het moment dat de verklaring door het UWV werd verzonden in ROTTERDAM (Nederland). Het zou dan ook compleet absurd zijn dat verzoeker alvorens hij in België woonachtig en ingeschreven is hier brieven zou ontvangen van een uitbetalingsinstantie in Nederland.

Het is dan ook zelfs per definitie onmogelijk om op het moment van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving reeds post te ontvangen op een adres in België, aangezien verzoeker nog niet in België gedomicilieerd was, kon zijn, noch mocht zijn.

De gevolgtrekkingen die de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook haalt op het vlak van niet-nakoming van de verplichtingen t.a.v. de uitbetalingsinstantie UWV, zijn dan ook volledig voor zijn rekening.

Het is dan ook duidelijk dat deze brief op een moment dat verzoeker nog in Nederland nog woonachtig was, naar hem is verstuurd. Een brief met een ander adres, nl. een adres in België, is immers onmogelijk alvorens men een aanvraag voor een verklaring van inschrijving heeft ingediend.

Daarenboven blijkt zeer duidelijk dat de verhuis naar België van verzoeker geen enkel effect heeft gehad op zijn recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering, noch op de hoegrootheid ervan.

Sterker nog, uit de brief dd. 17 juli 2015 (stuk 6) blijkt een aantal zaken zeer duidelijk:

- Verzoeker behoudt zijn recht op arbeidsongeschiktheidsuitkering en deze wordt zelfs verhoogd. Van een negatieve invloed op de hoegrootheid van de arbeidsongeschiktheidsuitkering is dan ook hoegenaamd geen sprake.

- Verzoeker heeft aan de uitbetalingsinstantie kennelijk wel zijn verplichtingen nagekomen om wijzigingen in zijn persoonlijke situatie door te geven. De brief is immers als volgt geadresseerd:

“Dhr. S. B(…)”

(…)

BELGIË”

Daarenboven heeft verzoeker duidelijk ook zijn Belgisch rekeningnummer (bij ING BELGIË) reeds doorgegeven aan de uitbetalingsinstantie UWV:

“Het nettobedrag wordt overgemaakt op IBAN-rekeningnummer BE(…)”

14.

Concluderend kan dan ook gesteld worden dat er wel degelijk bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk waardoor het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet worden vastgesteld en toegekend.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft in dit kader overigens geenszins voldaan aan zijn verplichtingen ex artikel 62 Vreemdelingenwet. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft immers een materiële en formele motiveringsplicht. De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is nauwelijks en absoluut onvoldoende gemotiveerd. De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is immers voorbij gegaan aan de datum en het adres vermeld van bepaalde stukken die door verzoeker

waren overgelegd, zonder hierbij zelfs nog maar enige bedenking te maken over het feit dat de verzoeker toen niet eens in België woonachtig was.

Daarenboven gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie eraan voorbij dat door de Burgemeester van Asse geenszins vragen werden gesteld bij het feit dat er een brutobedrag vermeld stond op het document van de UWV van 15 april 2014, terwijl dit klaarblijkelijk een essentieel element is.

15.

Klaarblijkelijk heeft de verzoeker dan ook volgens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, niet alle vereiste bewijsstukken overgelegd binnen drie maanden van zijn aanvraag. Het feit dat de Burgemeester van (...) of zijn gemachtigde dit echter wel het geval vonden, lijkt dit ten zeerste tegenstrijdig met de rechten van verzoeker conform art. 51 Uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet.

De Burgemeester van (...) of zijn gemachtigde had immers als voorwaarde dienen op te leggen dat verzoeker een bewijs van een netto-bedrag van zijn bestaansmiddelen moest voorleggen. De Burgemeester van (...) of zijn gemachtigde gingen echter niet voorbij aan de voorwaarde van de ziekteverzekering, wat ertoe leidde dat verzoeker voor die voorwaarde wel alle vereiste bewijsstukken overlegde.

Indien de Burgemeester van Asse of zijn gemachtigde de vraag naar het netto-bedrag echter wel had gesteld, had verzoeker het bewijs hiervan kunnen overleggen. Meer nog, normaliter zou de aanvraag van verzoeker conform art. 51 Uitvoeringsbesluit Vreemdelingenwet weliswaar initieel geweigerd worden, zonder het bevel om het grondgebied te verlaten, maar zou verzoeker nog een maand de tijd hebben gehad een document met het netto-bedrag van zijn uitkering over te leggen.

Het ware dan ook aangewezen geweest, gelet op de gebrekkige motivering van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en de bewijsstukken die gelet op de vermeldingen van een bepaalde datum en adres niet voldoende bewijskracht hadden, om door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20 het verblijfsrecht voorlopig te weigeren, maar zeker nog niet over te gaan tot het bevel om het grondgebied te verlaten, opdat verzoeker nog de nodige bewijskrachtige gegevens had kunnen overleggen.

Hieruit volgt dat er bovendien sprake is van een schending van art. 20 en 21 VWEU en daaruit voortvloeiende richtlijnen van de Europese Unie.

16.

Zoals hoger reeds uiteengezet, beschikt verzoeker ook over een ziekteverzekering die alle kosten in België dekt.

Aan deze voorwaarde is absoluut voldaan en dit wordt overigens niet betwist door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De verzoeker is dan ook ten overvloede gedekt door een ziekteverzekering, een uitgebreide hospitalisatieverzekering en een tandverzekering bij PARTENA-OZV (stukken 7 en 8).

17.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen op grond van art. 7 eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet dan ook onterecht werd gegeven aan verzoeker, aangezien hij weliswaar in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan drie maanden, maar dat het verblijf van meer dan drie maanden op grond van bovenstaande redenen hem volstrekt onterecht geweigerd werd.

18.

Met betrekking tot het rolrecht ex art. 39/68-1 Vreemdelingenwet vraagt verzoeker het voordeel van het pro deo ex art. 9/1, 1ste lid Procedurereglement Vreemdelingenbetwistingen bij huidig verzoekschrift.

Verzoeker maakt aanspraak op het voordeel van het pro deo, op grond van het feit dat hij juridische tweedelijnsbijstand ontvang in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek. Daartoe legt verzoeker het attest voor waaruit blijkt dat deze juridische bijstand hem werd toegekend (stuk 9)."

2.2.1. De verwerende partij stelt in eerste instantie dat het middel niet ontvankelijk is om de volgende redenen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op:

- 'verzoeker voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie'.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende het middel van verzoekende partij voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere verwijzing naar 'verzoeker voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie'.

De verzoekende partij blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel."

2.2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

2.2.3. De exceptie kan niet worden aangenomen. De verwerende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het opschrift van het enige middel, maar gaat eraan voorbij dat verzoeker in zijn uiteenzetting duidelijk betoogt dat hij van oordeel is dat artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat wel degelijk werd bewezen is dat hij beschikt over de rechtens vereiste bestaansmiddelen en hierover niet adequaat werd gemotiveerd zodat onder meer de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Blijkens het vervolg in de nota heeft de verwerende partij zich overigens onmiskenbaar kunnen verdedigen tegen het standpunt.

2.3. Ten gronde repliceert de verwerende partij het volgende:

"In zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat verzoekende partij zich beroept op een schending van artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 20 en 21 VWEU, laat verweerder gelden dat deze schendingen niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de theoretische beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift voorbij aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, die zijn gebaseerd op de aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging voorgelegde documenten:

- enkel een brutobedrag wordt vermeld op de verklaring van UWV,
- de brief werd verstuurd naar een adres in Rotterdam, Nederland: de gemachtigde merkt evenwel terecht op dat men als uitkeringsgerechtigde in Nederland altijd verplicht is om de wijzigingen in de persoonlijke situatie door te geven aangezien dit invloed kan hebben op het bedrag van de uitkering,

- nergens in het dossier wordt melding gemaakt van het doorgeven van de verhuis naar België, van een nettobedrag van de uitkering (na verhuis naar België) en van het feit dat betrokkene zich in regel heeft gesteld met de uitbetalingsinstantie in Nederland.

De voormelde vaststellingen werden terecht genomen op basis van de documenten die verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag heeft overgemaakt : een schrijven dd. 15.04.2015 gericht aan het Nederlands adres van verzoekende partij waarin melding wordt gemaakt van een bruto-WAZ-uitkering en een verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds.

Om aan te tonen dat het bruto-bedrag gelijk is aan het uitgekeerde netto-bedrag en er reeds rekening zou zijn gehouden met de verhuis van verzoekende partij, legt verzoekende partij op heden een schrijven dd. 17.07.2015 voor van de uitbetalingsinstelling UWV. Er kan niet dienstig worden betwist dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging geen rekening kon houden met de gegevens uit het schrijven dd. 17.07.2015 om reden dat deze hem niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Terwijl het aan verzoekende partij is om al de nodige informatie aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging te bezorgen opdat een volledig beeld van de concrete bestaansmiddelen zou voorliggen.

In zoverre verzoekende partij er op wijst dat zij op het ogenblik van de aanvraag nog niet was ingeschreven in België en nog op haar adres in Nederland woonde, en er aldus nog geen wijziging aan UWV kon worden meegedeeld, dient verweerder op te merken dat niets verzoekende partij in de weg stond om toch reeds de verhuis aan te kondigen en het UWV te vragen om de regeling na verhuis reeds te attesteren. Terwijl verzoekende partij ook nog over een termijn heeft beschikt om stukken voor te leggen die nuttig waren voor de beoordeling van de aanvraag.

Verweerder wijst op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat verzoekende partij de bewijslast draagt en aldus ook de zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om zijn dossier te vervolledigen:

“De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij.” (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

“Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren.” (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010) 5/6

Verzoekende partij merkt hierbij op dat de burgemeester of zijn gemachtigde geenszins de bevoegdheid heeft om de voorgelegde stukken op hun inhoud te beoordelen. Zij dienen enkel vast te stellen of er stukken voorliggen omtrent de verschillende voorwaarden waaraan de aanvrager moet voldoen.

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

De burgemeester of zijn gemachtigde dient na te gaan of de vereiste bewijsdocumenten voorliggen en is dit het geval, dan kan de aanvraag worden overgemaakt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De verzoekende partij heeft stukken voorgelegd met betrekking tot haar bestaansmiddelen en de ziekteverzekering. De burgemeester heeft – gelet op de vaststelling dat de documenten waarmee op geldige wijze kan worden beoordeeld of de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan – de aanvraag terecht overgemaakt aan de gemachtigde. Men dient niet over te gaan tot de inhoudelijke beoordeling van de documenten, doch dit is de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

Verzoekende partij haar betoog mist elke grondslag. Geenszins kan uit de artikelen 20 en 21 van het VWEU zonder meer worden afgeleid dat elke Unieburger zonder meer een verblijfsrecht moet worden toegekend.

Zulks blijkt ook uit recente rechtspraak van de Raad:

“Ook artikel 20 VWEU dat het burgerschap van de Unie vaststelt, houdt niet in dat het recht om zich vrij op het grondgebied te verplaatsen en er te verblijven, er toe leidt dat aan verzoeker hoe dan ook een verblijfsrecht moet worden toegekend van langer dan drie maanden, zonder dat aan nadere voorwaarden wordt voldaan. Artikel 20 VWEU laatste lid bepaalt:

“Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Te dezen is niet betwist dat de verblijfsvoorwaarden nader werden bepaald in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn)". (R.v.V. nr. 146 011 van 22.05.2015, www.rvv-ccce.be)

Terwijl uit artikel 40, §4, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager 'hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt'. Er is sprake van cumulatieve voorwaarden.

Gezien de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht heeft vastgesteld dat er niet bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, diende hij de tweede voorwaarde (het beschikken over een ziekteverzekering) niet meer te onderzoeken.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens ook terecht genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS nr. 101.624 van 7 december 2001).

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft besloten om het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten, te weigeren.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

2.5. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de voorwaarden van artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet en wordt in essentie gesteld dat niet is bewezen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, ten eerste omdat enkel een brutobedrag wordt vermeld op de documenten met betrekking tot zijn uitkering en ten tweede omdat verzoeker zijn verplichtingen die het verder uitbetalen van zijn Nederlandse uitkering garanderen niet is nagekomen of hiervan alleszins geen bewijs van levert.

2.6. Ten aanzien van het eerste motief, met name dat nergens een netto-bedrag wordt vermeld, betoogt verzoeker dat inderdaad op de door hem voorgelegde verklaring van het UWV het netto-bedrag niet werd vermeld omdat bij een WAZ-uitkering het netto-bedrag gelijk is aan het bruto-bedrag en dat redelijkerwijze niet van hem kon worden verwacht dat hij een ander bewijs zou voorleggen. Hij voegt een brief bij van 17 juli 2015 waarin deze stelling wordt bevestigd.

2.7. Met betrekking tot het tweede motief, met name dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker zich in regel heeft gesteld met de uitbetalingsinstantie in Nederland, stelt verzoeker dat de verklaring van het UWV is verstuurd op een moment dat hij nog in Nederland woonde. Op het moment van de aanvraag voor een verklaring van inschrijving kon hij nog geen post ontvangen op een adres in België, aangezien hij daar niet was gedomicilieerd, kon zijn, noch mocht zijn. De gevolgtrekkingen die door de verwerende partij werden gemaakt aangaande verzoekers verhuis van Nederland naar België zijn dan ook niet correct, nu uit de brief van 17 juli 2015 blijkt dat hij zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering heeft behouden en ze zelfs werd verhoogd, terwijl hierin ook melding wordt gemaakt van zijn nieuw adres in België, zodat hij wel degelijk zijn verplichtingen is nagekomen.

2.8. De verwerende partij betoogt dat zij geen rekening kon houden met het schrijven van 17 juli 2015, nu dit haar niet bekend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en dat de regelmatigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken. Zij stelt dat

verzoekende partij dan ook niet dienstig nadien nieuwe stukken kan toevoegen. Voor het overige legt zij de nadruk op de bewijslast die bij de aanvrager ligt, en op het feit dat haar gevolgtrekkingen wel degelijk konden worden afgeleid uit de voorgelegde stukken.

2.9. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in twee gevallen. Het eerste betreft het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoekende partij erom gevraagd heeft. Het tweede, dat te dezen geldt, betreft het geval waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat de verzoekende partij heeft gevraagd. Het klopt, zoals de verwerende partij, dat de bewijslast bij het indienen van de aanvraag rust bij de aanvrager, die in de aanvraag moet uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Echter kan de administratieve overheid hem de gunst weigeren om redenen waarop de verzoeker onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van zijn aanvraag. In dat geval moet de administratieve overheid haar de gelegenheid geven haar standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480, Degrendele; cf. ook in die zin: RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691). In casu is dit het geval en vermag de Raad dus het neergelegde attest van 17 juli 2015 bij zijn onderzoek te betrekken.

2.10. Aangezien uit dat attest onomstreden blijkt dat verzoeker nog steeds de uitkering ontvangt vanwege het UWV waarvan hij gewag had gemaakt in zijn aanvraag, ook op zijn Belgische adres en zijn Belgische bankrekening, en dat het netto-bedrag gelijk staat aan het bruto-bedrag, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij zich bij de besluitvorming heeft overgegeven aan loutere veronderstellingen zonder enige grond. Door aldus te handelen heeft zij op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat niet kan worden gesteld dat bewezen is dat verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk waardoor het verblijfsrecht niet kan worden toegekend, temeer nu, zoals reeds gesteld, verzoeker niet ten gepaste tijde in de gelegenheid werd gesteld standpunt in te nemen over de beweegredenen van de verwerende partij. Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40,§4 van de Vreemdelingenwet is aannemelijk gemaakt.

2.11. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

2.12. Het gegeven dat de voormelde beslissing dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 6 november 2015 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS